

Sygn. akt VIII AKa 181/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2024 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Agnieszka Brygidyr-Dorosz (spr.)

Sędziowie: SA Izabela Szumniak

SA Piotr Schab

Protokolant: Agata Adameczewska

przy udziale prokuratora Krzysztofa Kosieradzkiego

po rozpoznaniu na rozprawie 05 czerwca 2024 r.

sprawy A. R. (1), urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 280§2 k.k., art. 279§1 k.k., art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2023 r. sygn. akt XII K 127/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w pkt 3 orzeczenie o przypadku korzyści majątkowej oparte o art. 45§1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1771,20 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) zł w tym podatek VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego A. R. (1) w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalania oskarżonego A. R. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 181/23
----------------	---------------	-----------------

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
---	---	--

1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
-------------------------	--	--

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 roku, sygn. akt XII K 127/21
--

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
--

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
---	--	--

# na korzyść (obrońca)	# w całości (obrońca)	
# na niekorzyść (prokurator)		

# w części	#	co do winy w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Obrońca oskarżonego A. R. (1) zarzucił: a) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nieuwzględniającą zasad doświadczenia życiowego w zakresie przypisania winy oskarżonemu oraz dokonanie dowolnej, jednostronne i wybiórczej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności oparcie wyroku praktycznie jedynie na zeznaniach świadka P. S., co do wiarygodności których powstały poważne wątpliwości sygnalizowane	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

w toku postępowania przez obronę,
tj.:

- podczas rozprawy w dniu 28 kwietnia 2022 r. świadek S. C. zeznał, iż „P. S. jednemu ze świadków złożył propozycję - M. G. (1) z Ł.. P. S. szantażował go, że jeżeli nie zapłaci mu pewnej kwoty, to obciąży go zeznaniami(...) propozycję zapłacenia za nieobciążanie zeznaniami S. składał również A. P. z K., on też był świadkiem w mojej sprawie”.

- na rozprawie w dniu 19 października 2022 r. świadek K. G. zeznał: „S. mówił mi poprzez kogoś, że będzie składał na mnie fałszywe zeznania. To znaczy nikt nie mówił, że to będą fałszywe zeznania, ale że będę przez niego obciążany. Zeznania S. w mojej sprawie nie były prawdziwe. S. mnie wprost nie mówił, że jeżeli mu zapłacę, to nie będzie zeznawał przeciwko mnie, ale od znajomych słyszałem, że lepiej spotkać się ze S. i z nim próbować się dogadać. Na logikę można było się domyślać, że chodzi o kwestie finansowe, a ja nie miałem pieniędzy, więc nie było sensu się spotykać ze S.- tak wówczas uważałem. A. P. otrzymał propozycję, że jak zapłaci S., to on nie będzie go obciążał. P. obawiał się czy zmiana postawy S. będzie wystarczająca. P. raczej się nie zdecydował zapłacić S., nie miał wystarczających na to dowodów np. nagrań, kiedy S. z nim rozmawiał, żeby przedstawić je w sądzie, żeby nie został oskarżony przez S. o fałszywe pomówienia S.”.

co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, że oskarżony

dopuszczył się zarzucanych mu czynów;

b) naruszenie art.4 k.p.k. w zw. z art.7 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd meriti granic swobodnej oceny dowodów i przeprowadzenie jej w sposób dowolny, a także naruszeniu zasad obiektywizmu poprzez poczynienie ustaleń faktycznych- w całości – na pomówieniu jednej tylko osoby, P. S. ocenionego jako wiarygodne, konsekwentne i nie budzące wątpliwości, pomijając całkowicie wyjaśnienia oskarżonego, pokrzywdzonego Z. B. oraz pozostałych świadków podczas gdy:

- oskarżony złożył wyjaśnienia dotyczące jego znajomości z P. S., w których niczego nie zatajał, a wyjaśnienia były klarowne i spójne;

- świadek P. S. w zakresie czynu popełnionego na szkodę Z. B. zeznawał odmiennie niż pokrzywdzony Z. B. w zakresie użycia broni palnej podczas przedmiotowego zdarzenia oraz faktu wykonania połączenia telefonicznego do świadka Z. B. przed zdarzeniem, co prowadzi do wniosku, iż zeznania P. S. należy traktować z dużą ostrożnością;

- zeznania P. S. pozostają w rażącej sprzeczności z zeznaniami świadka R. S., który zeznał, iż nigdy nie dokonywał zakupu biżuterii lub sprzętu fotograficznego od oskarżonego lub od P. S.;

- żaden ze świadków przesłuchanych przed Sądem I instancji lub w toku postępowania wykonawczego nie zeznał, aby P. S. kiedykolwiek wspominał o współpracy z oskarżonym lub aby oskarżony wraz ze świadkiem P. S. popełniali jakikolwiek przestępstwa;

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż w dacie napadu na pokrzywdzonego Z. B., tj. w dniu 2 października 2008 r. pokrzywdzony dysponował i przechowywał w należącym do niego lokalu mieszkalnym przy ul. (...) kwotę pieniędzy w wysokości 15000 zł, podczas gdy Sąd I instancji uznał zeznania pokrzywdzonego Z. B. za częściowo niewiarygodne oraz zgromadzona w aktach niniejszego postępowania dokumentacja bankowa wskazuje, że w okresie od dnia 4 lutego 2008 r. do 10 lutego 2008 r. pokrzywdzony dokonał wypłaty kwoty w wysokości 1000 zł, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż oskarżony dokonał zaboru w/w kwoty z lokalu należącego do pokrzywdzonego.

Prokurator zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu poglądu, że zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony A. R. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego w pkt 1 aktu oskarżenia czynu z art. 280§1 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do eliminacji znamienia posługiwania się bronią palną i przypisania mu czynu z art.280§1 k.k. pomimo, że prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zaś zeznań świadków P. S. oraz Z. B. i oparta na nim swobodna ocena z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego w sposób bezpośredni i

	nie budzący wątpliwości prowadzi do wniosku przeciwnego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Mając na uwadze dalej idącą w zarzutach i wnioskach apelację obrońcy oskarżonego A. R. (1), w pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej apelacji. Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego A. R. (1), z uwagi na kwestionowanie w apelacjach możliwości oparcia ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego na podstawie pomawiających zeznań jednego świadka, czy też pomawiających wyjaśnień jednego oskarżonego należy jednak przypomnieć samą istotę dowodu z pomówienia. Przypomnieć bowiem należy, że dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko, co umożliwia wyrobienie sobie przekonania sądu o winie lub niewinności oskarżonego, jeśli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem takim może być zatem także pomówienie. Co do zasady dowód taki powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto - czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (vide: wyrok SN z 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Jednakże pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za</p>		

przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (vide: wyrok SN z dnia 12 stycznia 2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41). Tym samym sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka, nawet w sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedyne go świadka są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to jaką świadek zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (jak świadek koronny, tzw. mały świadek koronny czy świadek incognito). Orzecznictwo przyjmuje jednak, że tego rodzaju „jedyne” dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (vide: wyrok SN z dnia 11 stycznia 1996 r., II KRN 178/95, Mon. Prawn. 1996/10/376).

W ocenie dowodów organy procesowe kierują się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania. Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków.

Oczywistym jest przy tym, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania a wyrażona w art. 7 k.p.k. , nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (vide: wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28)”. Dodać przy tym trzeba, iż brak jest podstaw do negowania możliwości oparcia ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego nie tylko na podstawie jednego dowodu w postaci pomawiających zeznań świadka, ale i na podstawie pomawiających wyjaśnień jednego współoskarżonego.

Wobec faktu, że zarówno zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w pkt a i b sprawdzają się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 4 i 7 k.p.k. zostaną on omówione łącznie. Sąd Apelacyjny za nieuzasadniony uznał zarzut obrazy prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Wbrew bowiem stanowisku obrońcy oskarżonego, przeprowadzona ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była szczegółowa, zobiektywizowana oraz uwzględniała zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy

i doświadczenia życiowego. Dokonując tej analizy i oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd Okręgowy nie pominął żadnej z istotnych okoliczności, poddając należytej weryfikacji wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, a także podał racjonalne powody przemawiające za takim właśnie ukształtowaniem zapatrywania Sądu na zgromadzone w sprawie dowody. Tym samym weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 k.p.k. i spotkała się z aprobatą Sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny analizował prawidłowość oceny dowodowej dokonanej przez Sąd Okręgowy, mając na uwadze, że zarzuty odwoławcze nie mogą sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, sygn. akt II KR 355/74; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II KK 180/17, Legalis nr 1668825). obrońca oskarżonego w istocie ograniczył się do negacji prawidłowo dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonego Z. B. i świadka P. S.. Okoliczności, wskazane w apelacji, mające posłużyć do konstruowania odmiennej wersji zdarzeń w istocie są jedynie ogólnikami. obrońca oskarżonego podejmuje nieudolną próbę wykazania braku wiarygodności depozycji złożonych przez P. S.

poprzez wykazanie, że świadek ten składał M. G. (1) propozycje korzyści majątkowych w zamian za nieskładanie zeznań, jak też miał składać obciążające zeznania K. G.. Ponadto skarżąca zarzuciła, iż Sąd I instancji pominął wyjaśnienia oskarżonego A. R. (1), pokrzywdzonego oraz pozostałych świadków. Twierdzenia te jednak nie wytrzymują konfrontacji z uzasadnieniem wyroku Sądu i instancji. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny dokonał jednoznacznej oceny depozycji P. S.. Ponadto Sąd I instancji wskazał, że ani K. G. ani R. G. nie dostał od P. S. propozycji korzyści majątkowych w zamian za składanie zeznań, a jedyną osobą, która otrzymał taką propozycję był M. G. (2). Sąd I instancji wbrew twierdzeniom skarżącej, czyniąc ustalenia faktyczne oparł się również na wyjaśnieniach oskarżonego A. R. (1), wskazując w sposób jednoznaczny, że uznał je za wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony potwierdził znajomość z P. S. i S. C.. Ponadto Sąd I instancji wbrew twierdzeniom skarżącej dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień P. S., odwołał się też do innych dowodów potwierdzających prawdziwość depozycji świadka P. S.. Szczegółowa analiza tych depozycji pozwala na zaaprobowanie stanowiska Sądu I instancji, że w wyjaśnieniach P. S. nie ujawniono istotnych sprzeczności, a wręcz w każdym przesłuchaniu świadek ten wskazywał na te same okoliczności. Oceny tej nie zmienia fakt skorzystania przez świadka na etapie postępowania sądowego z prawa do odmowy składania zeznań. Powyższa okoliczność nie powoduje automatycznie, że depozycje z

postępowania przygotowawczego tracą znacznie. Podlegają one takiej samej ocenie jak każdy inny dowód. obrońca oskarżonego w uzasadnieniu wywiedzionej apelacji w istocie ograniczył się do przytoczenia orzeczeń sądowych dotyczących oceny dowodu z pomówienia i powielił podniesione zarzuty, w żaden sposób ich nie uzasadniając. Sąd jednak nie stwierdził, aby Sąd I instancji uchybił przepisom art. 4 i 7 k.p.k.

Odnosząc się kolej do podniesionego przez obrońcę oskarżonego A. R. (1) zarzutu z pkt c wskazać należy, że warunkiem koniecznym wykazania błędów w ustaleniach faktycznych, jest uprzednie dowiedzenie, że sąd I instancji ustalając fakty, naruszył konkretne zasady procesowe. Błąd w ustaleniach faktycznych nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie – oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny – to jest odbywającej się z przekroczeniem granice swobodnej ich oceny, a zatem np. obrażającej zasady logicznego rozumowania, zasady wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych nie negował, że pokrzywdzony Z. B. w dniu 02 października 2008 r. dysponował i przechowywał w należącym do niego mieszkaniu przy ul. (...) pieniądze w kwocie 15.000 zł. W ocenie Sądu zeznania świadka Z. B. były niewiarygodne tylko w

zakresie twierdzeń, że pieniądze te świadek klika dni przed zdarzeniem wypłacił w banku z rachunku należącego do (...) sp. z o.o. Jednocześnie Sąd I instancji ustalił, że ww. kwota została wypłacona przez pokrzywdzonego z innego rachunku znacznie wcześniej. Tym samym w błędzie pozostaje obrońca negując ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie przypisania A. R. (1) w zakresie czynu z art.280§1 k.k. zaboru w celu przywłaszczenia kowty 15.000 zł. Sąd Okręgowy – w zakresie czynów, w których byli ustaleni skonkretyzowani pokrzywdzeni tj. Z. B., A. D. (1) i A. D. (2) wypowiedział się z jakiej przyczyny i w jakim zakresie dał pokrzywdzonym wiarę, a Sąd Apelacyjny stanowisko to uznał za zasadne.

Odnosząc się w tym miejscu do apelacji wywiedzionej przez prokuratora dotyczącej orzeczenia o winie oskarżonego A. R. (1) w zakresie czynu z art.280§1 k.k. stwierdzić należy, iż podniesiony przez prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie sprowadza się do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Autor apelacji stanowczo utrzymuje, iż zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności winny prowadzić do uznania winy oskarżonego A. R. (2) w zakresie czynu z art.280§2 k.k. Jednak ze stanowiskiem skarżącego nie sposób się zgodzić. W związku z redakcją stawianego przez prokuratora zarzutu, zasadnym będzie przytoczenie w tym miejscu poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 24 czerwca 1974 r. II KR 355/75 (OSNPG 9/75, poz. 84, s. 12)

w myśl którego „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych”.

W świetle przytoczonego zapatrywania – co należy podkreślić – to obowiązkiem skarżącego jest wykazanie dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem i przedstawienie rzeczowej na ten temat argumentacji. Tymczasem prokurator, kwestionując ustalenia sądu orzekającego w istocie ogranicza się do ogólnych stwierdzeń lub przytacza na poparcie swoich tez korzystne dla niego dowody lub też tylko ich fragmenty. Wywiedzenie tego rodzaju apelacji, która nie uwzględnia całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, nie mogło doprowadzić do osiągnięcia przez skarżącego zamierzonego skutku. Odpowiadając skarżącemu na tak sformułowany zarzut należy przede wszystkim przypomnieć, iż zgodnie z art. 8§1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktycznie

i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. „Tym samym dokonana ocena dowodów w innej sprawie nie może mieć żadnego przełożenia na ocenę dowodów w sprawie. Sąd co do zasady nie jest związany żadnym wyrokiem wydanym w innej sprawie karnej i tym bardziej nie jest związany orzeczeniem wydanym przez prokuratora. To, że w innej sprawie dowód został uznany za niewiarygodny, nie oznacza, że ten sam dowód nie może być podstawą ustaleń faktycznych w sprawie” - vide: wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21.10.2020 r., sygn. akt II AKa 67/20, opubl. LEX nr 3090006. Zatem nie stanowi żadnego argumentu nakazującego uwzględnić apelację wywiedzioną przez prokuratora okoliczność, że prawomocnym wyrokiem Sadu Okręgowego w Warszawie, sygn. XVIII K 254/16 z dnia 07.05.2019 r. na podstawie tożsamego materiału dowodowego S. C. – inny współsprawca został uznany za winnego przestępstwa kwalifikowanego rozboju z art.280§2 k.k. Odnosząc się do meritum sprawy, Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę Sądu I instancji, iż zarzucany w pkt I aktu oskarżenia A. R. (1) czyn, mając na względzie art. 5§2 k.p.k. należało zakwalifikować jako wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 280§1 k.k. a nie z art.280§2 k.k. Słusznie podniósł Sąd Okręgowy, że z zeznań Z. B. nie wynika, aby podczas zdarzenia z jego udziałem grożono mu bronią, przykładano broń co ciała, czy też zapowiadano jego zastrzelenie. Co istotne, Z. B. zeznał, że w trakcie zdarzenia nie widział broni u sprawców To zaś, że sprawcy posiadali broń w chwili rozboju, bez co najmniej demonstrowania możliwości jej

użycia, czy też nawet bez jej okazania, nie może być traktowane jako kwalifikowana postać rozboju. Wbrew twierdzeniom skarżącego relacja świadka P. S. w zakresie posługiwania się przez niego bronią podczas napadu ograniczała się tylko do stwierdzenia zawartego w protokole z k. 82: „Mieliśmy ze sobą rewolwer Colta, który przyniósł C.. Ja nim straszylem poszkodowanego”. Z zeznań tych w żadnej mierze nie wynika na czym miało polegać to straszenie. Na etapie postępowania sądowego świadek ten skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań. Zatem słusznie Sąd i instancji dokonując oceny zachowania oskarżonego odwołał się do zasady wynikającej z art. 5§2 k.p.k. o rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego, oraz przywołał wskazane na k.16 uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyższego dot. możliwości kwalifikowania określonego zachowania z art.280§2 k.k., wywodząc zasadnie, że zachowanie A. R. (1) wyczerpuje jedynie znamiona czynu z art.280§1 k.k. Sąd Apelacyjny w całości podziela powyższe rozważania.

Zaskarżony wyrok wymagał natomiast zmiany w zakresie orzeczenia o środku karnym przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 1 wyroku oskarżonemu A. R. (1). Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art.45§1 k.k. Sąd orzeka przepadek korzyści majątkowej osiągniętej przez sprawcę popełnionego przestępstwa (choćby pośrednio) lub jej równowartości wówczas, jeżeli korzyść lub jej równowartości nie podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Oczywistym

<p>jest, że mienie skradzione pokrzywdzonemu, w tym także pieniądze zrabowane przez sprawcę rozboju podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu. Na skutek dokonanego na nim przestępstwa nie utracił on przecież ich własności i nie ma również żadnej innej podstawy do uznania, że ulegają one przypadkowi.</p>	
Wniosek	
<p>1) Obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. R. (1)</p> <p>2) Prokuratora o zmianę wyroku w zakresie czynu z pkt 1 i przypisanie A. R. (1) czynu z art.280§2 k.k. oraz wymierzenie mu kary 4 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność podniesionych przez obrońcę oraz prokuratora zarzutów doprowadziła do braku możliwości podzielenia wniosków apelacyjnych w wywiedzionych przez ww. apelacjach.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. XII K 127/21
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Zaskarżony wyrok wymagał zmiany w zakresie pkt 3 i uchylenia zawartego w tym punkcie orzeczenia o	

przepadku korzyści majątkowej opartego o art. 45§1 k.k. Przyczyny takiego rozstrzygnięcia wskazano w pkt 3 uzasadnienia.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 r. sygn. akt XII K 127/21	
Zwiąże o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych w pkt 3 wyrok został zmieniony w ten sposób, że uchylono zawarte w pkt 3 orzeczenie o przeпадku korzyści majątkowej oparte o art. 45§1 k.k.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

II i III

Oskarżonego A. R. (1) zwolniono od obowiązku zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze uznając, że z uwagi na sytuację życiową i materialną, w tym pobyt w warunkach izolacji ich uiszczenie, nawet w części, byłoby zbyt uciążliwe – art. 624 § 1 kpk. Jednocześnie przyznano obrońcy wynagrodzenie w kwocie 1476 zł w tym podatek VAT za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

7. PODPIS

Piotr Schab Agnieszka Brygidyr-Doros Izabela Szumniak

1. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację

Obrońca oskarżonego A. R. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. XII K 127/21 Przypisanie oskarżonemu A. R. (1) czynów z art.280§1 k.k., 279§1 k.k. i z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

#

art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

#

art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

#

art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

#

art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka

#

art. 439 k.p.k.

#

brak zarzutów

1.1. **1.4. Wnioski**

#

uchylenie

#

zmiana

1.2. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. XII K 127/21 Przepisanie oskarżonemu A. R. (1) czynu z art.280§1	

	k.k. zamiast zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia czynu z art.280§2 k.k.		
1.3. 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy w zakresie czynu z pkt 1 aktu oskarżenia	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.4. 1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.5. 1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana